

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

BITVA O NETHER

GAMEKNIGHT999 SÁGA
KNIHA DRUHÁ

MARK CHEVERTON

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

BITVA O NETHER

MARK CHEVERTON

Gameknight999 sága

Neoficiální Minecraft dobrodružství

Overworld útočí

Bitva o Nether

Připravujeme:

Dračí hrozba

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

BITVA O NETHER

MARK CHEVERTON

**GAMEKNIGHT999 SÁGA
KNIHA DRUHÁ**

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright

BITVA O NETHER

Gameknight 999 sága, kniha druhá. Neoficiální Minecraft dobrodružství
© Gameknight Publishing, s. r. o., 2014

Bitva o Nether je původní dílo fan fiction na Minecraft, které není propojeno s Minecraft nebo MojangAB. Jedná se o neoficiální dílo, které nebylo sankcionováno ani schváleno tvůrci Minecraftu.

Bitva o Nether je beletristické dílo. Jména, postavy a události jsou výsledkem autorovy představivosti, nebo jich je užíváno fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi nebo postavami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná. Minecraft® je oficiální obchodní značkou MojangAB
Minecraft®/TM & © 2009–2013 Mojang / Notch

Veškeré vlastnosti Gameknighta999 v tomto příběhu jsou zcela smyšlené a nepředstavují skutečného Gameknighta999, jenž je pravým opakem své postavy v této knize, úžasný a láskyplný člověk.

Technický konzultant – Gameknight999

Copyright © Mark Cheverton, 2014

Translation © Ondřej Kronich, 2015

Cover Illustration © JiaSen, 2014

Cover Art © Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN (e-pub) 978-80-7425-497-0

ISBN (mobi) 978-80-7425-498-7

ISBN (pdf) 978-80-7425-499-4

Poděkování

Jako vždy bych chtěl poděkovat své rodině: Geraldině s jejím neúnavným optimismem a pohledem na svět, kde jsou sklenice vždy napůl plné; Jackovi, který mi připomíná, abych čelil svým obavám a šel si za svými sny; a Holly, mé inspiraci, mé skále a té, která projasňuje můj život. Také bych chtěl poděkovat mnoha čtenářům, kteří mě kontaktovali a napsali mi povzbudivé zprávy plné podpory, bez nichž bych se nechal odradit a upadl v pochyby a nejspíš bych tuto knihu nedokončil. Doufám, že se vám všem bude líbit.

*„Chceš přemoci strach? Jednej.
Chceš posílit strach? Pak čekej, váhej, oddaluj.“*

DAVID JOSEPH SCHWARTZ

Co je Minecraft?

Minecraft je sandboxová hra, která dává uživateli možnost vybudovat úžasné stavby z texturovaných kostiček různých materiálů – kamene, hlíny, písku a pískovce... Běžné fyzikální zákony zde neplatí, protože je možné postavit stavby v kreativním módu, který popírá gravitaci a v kterém nutně nemají jakoukoliv viditelnou oporu.

Možnosti, které tento program nabízí, jsou neuvěřitelné; lidé stavějí celá města, civilizace visící z útesu, ba dokonce města v oblacích; nicméně skutečná hra se hraje ve stylu Kdo přežije. V tomto nastavení jsou uživatelé vrženi do kostkovitého světa bez čehokoliv kromě základního vybavení. S vědomím, že se rychle blíží noc, musí uživatelé sehnat zásoby: dřevo, kamení, železo, aby mohli zhotovit nástroje a zbraně a byli schopni se bránit, když se objeví příšery; protože noční doba je doba příšer.

Pro získání zásob musí hráč vytvořit doly, kopat hluboko do masa Minecraftu v naději, že narazí na uhlí a železo, dvě nezbytnosti k tomu, aby bylo možné vyrobit železné zbraně, jež jsou nutné k přežití. Během kopání narazí uživatelé na jeskyně, lávou zaplavené komnaty a třeba i na vzácné opuštěné doly či kobky, kde na své objevení čekají poklady; ale chodby a místnosti hlídají stvůry (zombíci, kostlivci a pavouci), které čekají, až lapí neopatrné.

Přestože se země hemží monstry, uživatel není sám. Existují rozsáhlé servery, kde hru hrají stovky uživatelů, všichni sdílejí

společný prostor a zdroje spolu s ostatními. Po ploše hry jsou rozestry vesnice spolu s NPCčky (nehráčskými postavami). Vesničané se hemží ve vesničkách a dělají cokoliv, co vesničané obvykle dělávají, s truhlami pokladů, někdy velkými, někdy bezvýznamnými, schovanými v obydlích. Když se dají uživatelé s těmito NPCčky do hovoru, mohou směňovat položky za vzácné drahokamy nebo za lektvary, stejně jako mohou získat občasné luk či meč.

Tato hra představuje neuvěřitelnou platformu, pomocí které mohou lidé vytvářet stroje (poháněné ruditem, který připomíná elektrické obvody), unikátní hry, vlastní mapy a PvP (jeden na jednoho) arény. Hra je plná vzrušující obrazotvornosti, děsuplných bitev a hrozivých monster. Je to svět, kde dobrodružství a tvořivost kráčí ruku v ruce.

Ať se vám v něm líbí!

Gameknight999

Řítíl se podél jakési trati, jejíž kovové koleje se táhly do temnoty. Rytmičké klapání kol stabilně bušilo svým tempem: ču-čunk, ču-čunk, ču-čunk. Rozléhalo se to tunelem a odráželo se zpět jako nárazová symfonie. Když se rozhlédl, viděl malé šedé boky a krabí-cový vnitřek vozidla, ve kterém jel, vzhled a klapání kol mu říkaly, že se nachází v důlním vozíku. Stísněný prostor v něm vzbuzoval pocit, jako by byl obrem v malém železném vozíku, ale rozmazané chladné stěny z kamene, které ubíhaly kolem, mu dávaly pocit, že je malý a bezvýznamný.

Gameknight999 byl vyděšený.

Mysl mu zaplnily nejistota a strach. Nevěděl, kde se nachází, co dělá v důlním vozíku – a ani kam směřuje. Vše, co věděl, bylo, že někam ujížděl. A rychle.

V tu chvíli se stěny tunelu rozevřely a on spatřil velkou jeskyni – ne, byla to obrovská trhлина, která se otvírala pod modrou oblohou. Na strmých stěnách viděl zombíky, pavouky a creepery, skákali z jednoho místa na druhé a ti nejhlupejší padali vstříc smrti. Když se Gameknight podíval dolů, uviděl podlahu s trhlínami zaplněnou monstry z Overworldu, všechna se courala kolem, jako by hledala něco, co by mohla pozřít... nebo někoho. Mnoho jich zíralo vzhůru na něj a z jejich hladových, planoucích očí se mu zastavovalo srdce. Chtěla ho zničit bez jakéhokoliv důvodu – jen proto, že byl naživu. Gameknight se zachvěl a byl rád, když se trhlíny ocitly za ním a stěny tunelu byly opět vyplněny pevným kamenem.

Gameknight se ohlédl zpět na trať a viděl, jak kovové kolejnice mizí v dáli a dřevěné příčné prazce jsou jen šmouhou hnědých proužků. Ale pak si všiml, že vozík zpomaluje a klapání kol polevuje ve svém bubnování, až se vozík zastavil uprostřed tunelu. S pocitem, že by měl vylézt, vystoupil Gameknight z vozíku; tělo se mu třáslο strachem. Když se rozhlédl, viděl, že důlní trať se stále táhne do nekonečna. Železné koleje vyvstávaly proti šedému kameni, ale pak se začaly ztrácet, staly se nejasnými a jaksí zastřenými, rovné koleje ztrácely obrysy, dokud se nerozplynuly úplně. Ve stejný okamžik se kamenné stěny, které se tiskly k trati, jako by také ztratily, z pevné žuly se stala vířící šedá mlha. Obklopil jej chladný a vlhký kouř, jeho mokrá povaha jej obestřela jako těžký zvlhlý hadr. Něco na tom neforemném, záhadném mraku jej vystrašilo, jako by ukryval cosi nebezpečného a hrozivého.

A pak začalo to úpěnlivé sténání.

Byl to bědný nářek, který z něj vysál veškerou naději, úpění, které znělo zničeně a smutně zároveň, ale také hněvivě a rozzlobeně na živé bytosti, které v sobě stále uchovávaly nějakou víru v dobrý život. Bylo zaměřeno na tvory světla, kteří se stále upínali k myšlence, že být naživu je dobrá věc, a ne jen zkouška v utrpení a zoufalství; bylo zaměřeno na něj.

To úpění patřilo zombíkům... mnoha zombíkům. Gameknight se začal chvět, mrzuté úpění jej bodalo svými rampouchy strachu.

A pak se po něm z temnoty natáhly zelené pařáty a hrozivé úpění naplnilo okolní vzduch, když jak břitva ostré nehty prosvištěly pouhé centimetry od něj. Gameknight999, zachvácený panikou, stál strnule na místě, zatímco se k němu blížil rozkládající se zombík, pomalu se vynořoval z mlhy, žluklý zápach jeho hnijícího masa mu zaútočil na smysly a ještě přikrmil jeho zděšení. Když se podíval

dolů, uvědomil si, že drží v rukou železný meč a jeho paže i hrud jsou taktéž pokryty železem. Měl na sobě zbroj a třímal zbraň; byl schopen protiútok. Když sebral s úsilím odvahu, přiměl svou ruku máchnout mečem a tnout po bestii, ale mysl mu zachvátil strach. Zaplnily mu ji vzpomínky na ruce zombíků plné pařátů a kousavé pavouky sekající po něm – bolest z onoho okamžiku, kdy v posledním serveru nechal detonovat výbušniny, jej stále pronásledovala ve snech. Ten poslední svět Minecraftu byl zachráněn díky jeho nesobeckému, hrdinskému činu – pravděpodobně jeho vůbec prvnímu. Ale cenou, kterou za to zaplatil, byly síla a odvaha, a to uvrhlo jeho mysl do trvalé paniky. Příšery ho děsily, velkého Gameknighta999; jak to bylo možné?

Ustoupil od zombíka a otočil se, aby utekl. Věděl, že to je jen sen, ale hrůza a panika mu stále připadaly skutečné. Když se otočil, zjistil, že stojí proti chumlu černých nohou, každá byla zakončená temným, zahnutým, zle vypadajícím drápem: obrovští pavouci, aspoň půltucet těch tvorů. Byli namačkaní k sobě a vytvářeli tak neprostupnou zeď zloby a zášti.

„Nemůžu bojovat se všema,“ řekl Gameknight do prázdna.

Zachvěl se.

A pak prosákl temnotou chrastivý zvuk, zvuk volně spojených kostí chřestících o sebe. Věděl přesně, co ty zvuky znamenají – kostlivci! Bledé postavy se pomalu vynořovaly z vířící mlhy a uzavíraly jakoukoliv cestu k úniku na pravé straně. Každá z kostěných stvůr měla připravený luk a šíp již založený a natažený. Ostré projektily mířily přímo na něj.

Gameknight se začal třást.

Jak dokáže bojovat se všemi těmi příšerami? Už v sobě neměl odvahu, statečnost byla roztrhána v explozi všech těch výbušnin – ne,

rozsápána na cáry všemi těmi drápy a tesáky z posledního serveru. Byl jen prázdná skořápka, slupka naplněná děsem.

Obrátil se doleva a pomalu odstupoval od oněch tří skupin v naději, že unikne bez nutnosti boje, ale jak se pohyboval, do vzduchu se vznesl vysoký chechot. Byl to maniakální zvuk, jako smích nad soužením někoho jiného, jako radost z toho, když jiná bytost trpí. Byl to hrozný zvuk, který se mu rozléhal duši a způsobil, že jehličky paniky pronikly posledními pozůstatky jeho sebeovládání, které ochraňovaly jeho mysl. A pak zdroj chechotu vystoupil z temnoty. Byl to stinný tvor v barvě zaschlé krve, temně, temně rudé, s dlouhými, štíhlými pažemi visícími dolů, že se téměř dotýkaly země, a vyhublé nohy nesly jeho stejně temné torzo.

Byl to Erebus, král endermanů z posledního minecraftového světa – serveru, který Gameknight zachránil. Tato stvůra byla jeho osobní noční můrou, nejzuřivější a nejzlejší, jakou si dokázal představit.

Otočil se a stanul proti té stvůře. Jako vždy žhnuly jeho oči doběla z nenávisti ke všem živým bytostem. Jeho touha ničit z něj prýštila jako nějaké silové pole hněvu. Gameknight učinil krok zpět. Tvor byl zčásti průhledný, jako by tam tak úplně nebyl. Za endermanovým průsvitným tělem se daly spatřit další stvůry.

„Takže, Uživateli-jenž-není-uživatelem, vidím, že se znovu setkáváme,“ uchechtl se Erebus vysokým, skřípavým hlasem.

Gameknightovi naskočila na ruku husí kůže.

„Tohle je jen sen, to není skutečný,“ říkal si pro sebe znovu a znovu.

Erebus se zasmál smíchem, z něhož mrazilo v páteři, a na chvíli se stal pevným, než opět vybledl do částečné průhlednosti.

„Skutečně to je sen,“ zaskřípěl Erebus. Jeho hlas Gameknightovi připomněl zvuk skla přejíždějícího po skle; bolely ho z toho zuby. „Ale to neznamená, že to není skutečné, hlupáku. Pořád o Minecraftu

nevíš nic, ani o serverových úrovních, na kterých existuje.“ Znovu se zasmál. „Tvoje nevědomost ti přivodí pád.“

„Ne, ty nejsi skutečný,“ řekl Gameknight, prosil. „Nemůžeš být. Já... jsem tě zabil v minulém serveru... nemůžeš být skutečný.“

„Klidně si to říkej, Uživateli-jenž-není-uživatелеm, a až tě najdu na tomhle serveru, připomenu ti, jak nejsem skutečný... až tě zničím.“

Erebus se znovu zachechtal, smích Gameknightovi rezonoval v mysli jako kladivo narážející na krystalovou vázu a jeho vůle k životu se téměř rozsypala.

„Já... s tebou budu bo-bojovat, jako na minulém serveru,“ vykoktal Gameknight, jeho slova byla ale nepřesvědčivá.

„Ha! To je k popukání,“ zaskřípěl Erebus svým vysokým, pronikavým hlasem. „Vidím tu zbabělost v tobě jako nějaký zhoubný nádor. Všechnu svou kuráž jsi zjevně nechal v minulém serveru. Jsi prázdná skořápka, rakev, co čeká na vychladlé tělo. Velice brzy mi budeš patřit.“

Enderman výhrůžně postoupil kupředu, průhlednost těla nijak nezmírňovala jeho hrozbu. Gameknight se podíval rychle k zemi, neboť nechtěl vyprovokovat tvora přímým pohledem. Temná stvůra se tyčila nad ním a zdálo se, že se vypíná stále výš a výš, jak se blížila, dokud se Gameknight necítil jako nepatrný komár před obrem.

„Vidím v tobě porážku, Uživateli-jenž-není-uživatелеm. Už teď jsem vyhrál; tvoje zbabělost předurčuje výsledek naší bitvy.“ Erebus se odmlčel, pak naklonil hlavu, takže zářící, hněvem naplněné oči zíraly dolů přímo na Gameknighta999. „Možná jsi mě přemohl na posledním serveru, ale i tak jsem se dokázal dostat na tuto úroveň. A až zničím tento svět, dostanu se ke Zdroji, a ten také pocítí můj hněv, dokud nebudou všechny žijící bytosti vykřikovat v prosbě o milost, která nikdy nepřijde. Očekávej můj příchod a zoufej si.“

Švihnutím zápěstí dal Erebus stvůrám kolem něj signál, aby pokračovaly vpřed. Tlející ruce se zelenými pařáty se po Gameknightovi natáhly a začaly mu trhat maso, zatímco stovka šípů mu pronikla tělem. Na to vstoupily do boje jedovaté pavoučí tesáky, dokud nebylo jeho tělo pohlceno bolestí. Pomalu se svět rozplynul v temnotě, přičemž oči endermana byly poslední věcí, kterou viděl, výraz plný všepohlcující, bezuzdné nenávisti.

Nakonec jej obestřela chladná a temná prázdnota jeho podvědomí. Jak ale sen vybledal, pocit bolesti a hrůzy se stále vznášel nad Gameknightovou duší.

Nový svět

Kolem něj se postupně utvářela realita, kvádrovité hrany jejich narychlo připravené jeskyně se pomalu zostřovaly. Vnitřek skrýše byl osvětlen pochodněmi, mihotavý svit odhaloval stěny z kamene a hlíny a jeho společník zvaný Řemeslník seděl naproti němu. Řemeslník byl mladým chlapcem s po ramena dlouhými, blondatými vlasy a průzračně modrýma očima, ale zvláštní na něm byl jeho vědoucí pohled. Prozrazoval moudrost ukovanou během let, kdy žil jako vesnický řemeslník na minulém serveru Minecraftu; na tom, který zachránil pomocí mocných explozí výbušnín.

Každá vesnice měla řemeslníka – vesnického staršího, který byl zodpovědný za určování věcí, které Minecraft potřebuje. Tyto položky byly pak vyrobeny armádou vesničanů, neboli nehráčskými postavami (NPCéčky), které obývaly všechny servery. NPCéčka pracovala hluboko pod zemí, kde vyráběla své předměty, a následně svou práci rozvázela po celém digitálním světě Minecraftu za použití spletené železniční sítě, po které důlní vozíky dodávaly předměty dle potřeby. Jejich účelem bylo zaplňovat zemi předměty, které pak mohli nalézt uživatelé: tu truhlici, tam zbraň... a udržovat celý mechanismus Minecraftu v chodu bylo prací vesnického řemeslníka. Gameknightův přítel, Řemeslník, byl nejstarším vesnickým řemeslníkem na svém serveru – možná vůbec nejstarším NPCéčkem na všech serverech napříč celým minecraftovským univerzem.

Ale v tomto světě složeném z texturovaných kvádrů nebylo vše tak, jak se zdálo. Gameknight byl dlouhodobým uživatelem, hru hrál, kdykoliv jen mohl, ale dříve se domníval – jako každý jiný uživatel – že ten svět je pouhou hrou, elektronickými řádky kódu, které byly prováděny uvnitř nějakých paměťových čipů. Nyní znal znepokojivou pravdu, skutečnost, která ho zasáhla až do morku kostí – tvorové ve hře a NPCčka jsou živí! Chovali v sobě naděje a obavy, měli sny o svých dětech a pociťovali chvíle radosti a štěstí, stejně jako zoufalství ze ztráty milované bytosti. Gameknight pochopil tuto zdrcující pravdu poté, co náhodně spustil otcův poslední vynález, digitalizační paprsek. Ten jej zasáhl spalujícím bílým paprskem světla, který oskenoval každou částičku jeho já a pak ho vtáhl do programu, který běžel na řídicím počítači, který v tu chvíli představoval právě Minecraft. Gameknight byl přenesen do digitální říše, a nyní bojoval nejen za své přežití, ale za přežití všech žijících bytostí. Fyzických i digitálních.

Na serverech Minecraftu probíhala velká válka, plná zombíků, pavouků a creeperů, kteří se pokoušeli zničit všechny vesničany a ukořistit jejich životní sílu – jejich zkušenostní body (XPčka). S dostatkem XPček se jakýkoliv tvor mohl přenést do dalšího serveru, přesunout se výš a výš po úrovních digitální existence, až dokud nedosáhl Zdroje. Proroctví, známé všem bytostem Minecraftu, předpovídalo, že zničení Zdroje spustí Bránu světla, která pak transportuje všechny stvůry do fyzického světa, kde budou mít možnost zničit všechny živé bytosti. Gameknight nezvratně vytvořil most, zatímco Zdroj byl stále netknutý, tím, že aktivoval otcův digitalizér, a nyní mohl být dost dobře zničen i jeho vlastní svět. A Gameknight999, Uživatel-jenž-není-uživatelem – jak jej označovalo proroctví – byl jedinou osobou, která mohla Bránu zavřít.

Poté, co zabil Ereba, krále endermanů, a úspěšně zastavil příval stvůr na posledním serveru, byli Řemeslník a Gameknight vyneseni do této nové serverové platformy, o jednu úroveň blíže ke Zdroji. Myslel si, že jsou zde v bezpečí, ale jeho sen do něj zasel pochyby. Cítil, že válka o Minecraft stále zuří na tomto serveru, a jeho sen o Erebovi to jen potvrzoval. Měl by říct Řemeslníkovi, že k němu promlouval Ereb, vyhrožoval jemu i tomuto serveru, nebo to byl jen hloupý, jakkoliv děsivý sen?

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Řemeslník, světlé vlasy rozčuchané a zašmodrchané poté, co celou noc prospal na tvrdé zemi.

Byl to stále zvláštní pocit vidět ho jako mladého chlapce. Na posledním serveru byl Řemeslník šedovlasý stařec, ale poté, co se přenesl do tohoto nového serveru, se před ním respawnoval do podoby mladého kluka.

Někdy si Minecraft dělá, co chce, ať se vám to líbí, nebo ne, pomyslel si Gameknight.

„Jo, jsem v pohodě, jenom jsem nespal moc dobře,“ řekl napůl popravdě.

Gameknight se postavil, vytáhl lopatu a postavil se proti hliněné zdi. Podíval se dolů na svou lopatu a uvědomil si, jaké měli štěstí, že narazili na tyto nástroje v oné prázdné vesnici, přestože ho pořád zajímalo, kam se všichni poděli. Byla napůl zničená, s mnoha budovami vypálenými do základů.

Co tu vesnici zničilo... a kam všichni zmizeli?

Gameknight z toho byl stále zmatený. Žádný řemeslník by neopustil svou vlastní vesnici... pokud tedy nebyl... Nechtěl na to ani pomyslet. Zavrtěl hlavou, aby zapudil zneklidňující myšlenky do koutu své mysli a obrátil se ke svému příteli.

„Už je ráno?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl s pokývnutím Řemeslník. „Můžeme si prokopat cestu ven.“

Bylo vždy důležité vědět, kdy je v Minecraftu den a noc. Zombíci, obrovští pavouci, slizové, creepeři a děsiví endermanové vycházeli po setmění a lovíli neopatrné. Nejlepším způsobem, jak mohl přežít, bylo mít příbytek, kde se člověk mohl schovat, nebo si vykopat díru a uzavřít se uvnitř, dokud noc nepomine. Právě to dělali posledních několik týdnů: přes den pokračovali v pátrání po vesničanech a za nocí se schovávali v jeskyních.

Potřebovali najít vesničany, aby mohli vytvořit armádu a porazit cokoliv, co ohrožovalo tento server. Poslední bitva o Minecraft se blížila a jediné, co stálo mezi stvůrami a všemi těmi elektronickými životy na všech serverech, byl Řemeslník a Gameknight999... a to nemohlo stačit. Potřebovali vesničany... spoustu vesničanů.

Zatím narazili na tři NPC vesničky, všechny byly ale opuštěné a částečně zničené. Žádný z vesničanů tam nezůstal. Ticho uvnitř řady budov bylo ohlušující. Gameknight si dokázal představit strašnou bitvu, která je vyhnala z jejich domovů... nebo hůř. *Mohl v tom mít prsty Erebus?* Pokud by za to mohl král endermanů, pak by Gameknight jaksi ucítil v dané oblasti jeho přítomnost. Ne, tohle bylo dílo někoho jiného. Možná to byl nějaký nový tvor, který byl ještě horší než ta temně rudá noční můra.

Když se vrátil svou myslí zpět do teď a tady, zabořil Gameknight lopatu do hliněné stěny. Rychle uvolňoval kvádry, které padaly na zem. Hnědé kostky se na chvíli vznášely, pak se nějakým způsobem přesunuly do jeho inventáře; stále si nebyl jistý, jak to fungovalo. S jistým úsilím pomocí svého kamenného nástroje

rychle vytvořil ve stěně otvor, čímž umožnil zlatým pruhům slunečního světla zazařit do jejich malé nory.

Jakmile vyšel na otevřené prostranství, rychle schoval lopatu a vytáhl svůj dřevěný meč, přičemž sledoval okolí kvůli případným hrozbám. Nedaleko se lenivě pásala malá skupinka krav, jejich jemné bučení se neslo vzduchem. Gameknight přistoupil ke kravám, zatímco Řemeslník vyšel ven z jejich skrýše. Brzy budou potřebovat jídlo; jejich zásoby chleba a melounů se neochvějně tenčily a krávy představovaly dobrý zdroj obživy. Ale nechtěl na krávy útočit kvůli jídlu, leda že by nebylo zbytí. Otočil se a podíval se na svého společníka. Přál si, aby to Řemeslník mohl udělat za něj, ale mladý chlapec měl paže složené na hrudi jako všichni vesničané, jejichž ruce byly věčně schované v rukávech, protože nebyli schopni použít jakýkoliv nástroj či zbraň. Dokud nenajdou nějaké dřevo, aby vyhotovili pracovní stůl, Gameknight nemohl uvolnit Řemeslníkovy ruce. To znamenalo, že všechno zabíjení bude na něm, což bylo něco, na co nebyl připraven... alespoň zatím.

Zavrtěl hlavou, odstoupil od krávy a obrátil se ke svému příteli.

„Počkejme na další den, než začneme zabíjet zvířata,“ navrhl.

Řemeslník přikývl; jejich hlad byl stále ještě zvládnutelný... ale ne na dlouho.

„Pak tedy vyražme,“ řekl mladý chlapec a obrátil tvář k vzdálenému horskému hřebenu. Krajina před nimi odhalovala jemně zvlněné kopce zarostlé trávou, s občasnými stříkanci žlutých, rudých a modrých květů, které skvrnily celou scenérii. „Myslím, že cítím něco tím směrem, k horám. Zvuky minecraftového mechanismu, hudba Minecraftu, jak to nazýváme, mě, jak se zdá, volá z toho směru.“

„To už říkáš několik dní.“

„Já vím, ale pořád cítím, že je něco s tímhle světem špatně. Něco je mimo rovnováhu, z mně neznámého důvodu. Disharmonie v hudbě Minecraftu je někde tímto směrem.“

„Dobře, tak nás ved.“

Řemeslník mířil rychlým krokem směrem k tyčícím se horám a cestou si broukal hravou melodii. Gameknight mu byl v patách, hlavou otáčel doprava doleva a pátral po nebezpečí. Nacházeli se v prostředí travnatých plání, v dohledu žádný strom. Jediné nebezpečí mohl být pravděpodobně občasný obří pavouk nebo creeper, ale na takto rovném terénu uvidí stvůry i na velkou vzdálenost; stupeň jejich ohrožení byl minimální. Ale i tak se bál. Bitva, která zachránila poslední server, byla strašlivá a vysála z Uživatele-jenž-není-uživitelem všechny zbytky odvahy. Vzpomínka na všechny ty drápy a zuby, jak jej trhají, a ta všeprostupující bolest a čirá panika jej stále pronásledovaly každou bdělou vteřinu; a nyní, jak se zdálo, vstoupily i do jeho snů.

„Kéž bychom tu měli nějaké stromy na dřevo,“ zamumlal Gameknight tiše.

„Moje prateta mi jednou pověděla o době, kdy objevila zemi, ve které nebyly žádné stromy. Říkala, že tam rostly místo toho jen obří houby,“ řekl Řemeslník. Gameknight byl schopen odhadnout, že tohle bude jeden z dalších Řemeslníkových příběhů, a obrátil oči v sloup. Staré NPCčko v mladém těle vyprávění příběhů milovalo. „Ona a její kamarád se rozhodli vydat se za dobrodružstvím. Vypluli na loďce, aby zjistili, co se nachází na druhé straně velkého moře.“

„To se mi nezdá jako ten nejchytřejší nápad.“

„Nejspíš ne, ale ona byl známá tím, že dělala hloupé věci, které, jak se zdálo, vždycky vedly k velkým objevům. No, každopádně

si vzali loďku a vypluli z vesnice. Plavili se mnoho dní, za bouřlivých nocí a spalujících horkých dní, až dokud konečně nedorazili k nové zemi. Moje prateta – jmenovala se Mlékařka, ale já jsem jí říkal Milka – no, řekla mi, že ta země byla posetá obrovskými houbami. Byly to přerostlé rudé věci s bílými skvrnami na bocích. Myslela si, že možná jde o nějaký druh testovací oblasti, kterou používá Tvůrce a kde experimentuje s nějakým novým updatem serveru.“

„Tvůrce... máš na mysli Notche?“

„Ano, samozřejmě, Notch, tvůrce Minecraftu,“ řekl Řemeslník, jako by to bylo úplně jasné.

Na chvíli se zastavil, aby propátral jejich okolí, hledaje v krajině nebezpečí. Byli sami, pouze s kravami a prasaty poblíž. Dvojice, spokojená, že všechno je v pořádku, pokračovala dál.

„Nicméně mi povídala, že to byla neuvěřitelná zem, ale byla ráda, když byla opět doma.“

„Dostala se do potíží, že se vydala na takovou výpravu?“ zeptal se Gameknight.

„Samozřejmě, bylo mi řečeno, že se vždycky dostala do potíží za to, že zkoušela nové věci, jako byla tahle.“

„A to se nebála dělat tyhle nové, bláznivé věci?“ zeptal se a cítil, jak se kolem něho stahuje strach jako nějaký jedovatý had.

„Je zajímavé, že to říkáš, Gameknighte, protože před dávnou dobou, když Milka byla nejstarší osobou, kterou jsem znal, mi řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Řekla: ‚Pamatuj, chlapče, že věci, které jsou nové, se zdají děsivé jen proto, že nejsou ještě dost staré. Poté, co konečně uděláš něco nového, strach, který tě tísnil, odplyne jako ranní mlha, protože *nové* se stane *starým*. Zaměř se na to, jaké to bude *potom*, co uděláš tu věc, a *nové* se

stane *starým* během mžiku.‘ Druhého dne umřela. Byla to poslední věc, kterou mi kdy řekla.“

Řemeslník na chvíli opět ustal v chůzi a pak pomalu zvedl jednu ruku do vzduchu. Gameknight byl v šoku; *jeho ruce... byly oddělené!* Než mohl Uživatel-jenž-není-uživatелеm promluvit, Řemeslník zvedl ruku výše, prsty široce roztažené, pak pomalu sevřel ruku v pěst a pevně ji stiskl. Mírně se uklonil, pak spustil ruce a jeho paže se znovu spojily na hrudi.

„Tvoje ruce...“

„Vzdání pocty za mrtvého,“ vysvětlil Řemeslník. „To je jediná věc, kterou může NPCččko se svými rukama udělat... vzdát hold milovaným, které jsme za ty roky ztratili.“

Gameknight se podíval na svého přítele a viděl smutek v jeho očích, když vzpomínal na svou Milku. Řemeslník pak vzhlédl k němu a předvedl svůj typický, život milující úsměv, načež se dal znovu do chůze. Mladé NPCččko si začalo broukat melodický nápěv a hudba je oba pozvedla na duchu. Těsně za sebou pokračovali přes travnatou pláň a očima přejížděli po obzoru, zda nespatří to, co zoufale potřebovali: vesnici s NPCčkama.

Dali se do běhu, a Gameknight přitom ucítil hranaté slunce, pomalu se sunoucí od horizontu a směřující vysoko do nebe. Z jeho záře cítil teplo a život na své pokožce, zatímco zalévala krajinu povzbudivým svitem. Miloval rána, hlavně z toho důvodu, že bylo daleko do noci. Z pomyšlení na kvádrovité slunce, jak postupně olizuje za soumraku horizont, ucítil krátké bodnutí strachu, z něhož mu na ruku vyskočila husí kůže.

To je k smíchu, pomyslel si. *Ještě se ani nezešěřilo a já už mám strach, že slunce zapadne.* Zavrtěl hlavou ve snaze zapudit svou iracionální paniku.

„Jsi v pořádku, Gameknighte?“ zeptal se jeho mladý společník.

„Jo, jen jsem se zamyslel,“ zalhal.

„Vypadá to, že v tom bylo víc než jen zamyšlení,“ řekl Řemeslník. „Je důležité, abychom na tomhle serveru pracovali jako tým, protože si jsem jistý, že narazíme na nebezpečí, v porovnání s nímž byl ten poslední server jen dětským hřištěm.“ Odmlčel se a za běhu se obrátil na svého přítele.

Gameknight zaváhal. Chtěl říct Řemeslníkovi o svých starostech, a doufal, že když se o ně podělí, spadnou z něj všechny jeho strachy, ale věděl, že to ničemu nepomůže a bude jen vypadat žalostně a slabošsky.

K čemu by bylo, kdybych mu pověděl o svých obavách?

Místo toho si jen povzdechl.

„Ne, jen myslím na své rodiče a sestru,“ řekl vlastně popravdě. „Doufám, že jsou v pořádku; chci říct, že budou v pořádku... chápeš?“

„Chceš tím říct, že doufáš, že zastavíme tuhle válku a zabráníme stvůrám projít do tvého světa.“

„Přesně.“

„No, Uživateli-jenž-není-uživatелеm, myslím, že se dá říct, že v to doufáme my všichni. Protože jestli se stvůry dostanou do fyzického světa, bude to znamenat, že životy na všech serverech Minecraftu – napříč všemi úrovněmi existence – budou zmařeny. Hádám, že tohle si nikdo nepřeje,“ řekl Řemeslník téměř hravě.

Gameknight se usmál.

„Kromě Ereba,“ dodal tiše.

„Co?“ zeptal se Řemeslník, jehož jasně modré oči viděly Gameknightovi až na dno duše.

„Ale... nic.“

Rychle se odvrátil od svého přítele, aby ty pronikavé modré oči nemohly vidět lež na jeho tváři, načež se Gameknight zadíval dopředu a pokračoval v běhu. Začali stoupat do mírného kopce a každých pár kvádrů museli vyskočit, jak si razili cestu vzhůru travnatým kopečkem. Gameknight vytáhl meč, neschopen vidět za vrcholek, zatímco neznámé hrozby se plížily těsně pod vrcholem, číhající v jeho představivosti.

Když dosáhli vrcholu kopce, na chvíli se zastavil, aby nabral dech. Otočil se a propátral okolí. Hledal cokoliv, co by jim mohlo pomoci: strom, vesnici, uživatele... cokoliv. Ale nic tam nebylo. Země byla holá, s výjimkou krav, prasat a ovcí líně spásajících trávu, na kterou byl tento kraj bohatý. A pak se na špičce vzdáleného kopce na severu vynořily dvě skvrny.

„Vidíš to?“ zeptal se a ukázal na dvě smítka svým dřevěným mečem.

Řemeslník se otočil a zadíval se.

„Na tu dálku nejsem schopen najisto říct, co jsou zač,“ řekl mladý chlapec. „Ale můj odhad je, že jsou to buď dva vesničani, nebo dva uživatelé. Nejsem si jistý, co z toho.“

„To nám může být jedno. Budou vítaným přínosem do naší skupiny, nehledě na to, co jsou zač.“

„Co myslíš?“ zeptal se Řemeslník.

„Myslím, že potřebujeme pomoc a potřebujeme informace. Mohli bychom pobíhat po tomhle biómu donekonečna a nenajít žádnou vesnici. Oni možná ví, kde nějaká je. Za sebe říkám: Pojdme si s nima promluvit.“

„Dobře, tak jdem.“

Dvojice se otočila a zamířila ke dvěma tečkám na horizontu. Jak běželi přes zvlněné kopce, často ztráceli dva návštěvníky

z dohledu – a znovu je spatřovali, až když byli na vrcholku kopce. Gameknight z toho byl nervózní. Chtěl mít na dvojici dobrý výhled, než se k nim dostanou až příliš blízko, ale zdálo se, že takové štěstí mít nebude.

„Snaží se snad, aby nebyli viděni?“ pomyslel si Gameknight, zatímco se mu myslí začal šířit pocit nejistoty, který se postupně měnil ve strach.

Mrkl na Řemeslníka a chtěl vědět, na co jeho starý přítel myslí, ale své obavy si nechal pro sebe. Nejspíš se strachoval zbytečně – jen dva vesničani pátrající po zvěřině, aby nakrmili svou vesnici.

Když vystoupali na následující kopec, Gameknight se zastavil a chytil Řemeslníkovu paži, aby se zastavil také.

„Co se děje?“ zeptalo se staré NPCčko, jeho mladé oči stále zíraly ve směru, kterým dosud utíkali.

„Mám z toho divný pocit, Řemeslníku. Počkejme tady a schválně, co uvidíme.“

Dvojice stála nehybně a čekala, sledovala kopec, na který by návštěvníci měli brzy vystoupat. Ale pak náhle přes bližší kopec přeběhla dvě velká černá těla; v okamžiku mu ztuhla krev v žilách; pavouci, a dva.

„Vidíš je?“ zeptal se Gameknight.

„Jo, a jsem si jistý, že i oni vidí nás,“ odpověděl Řemeslník a jeho hlas byl plný napětí. „Musíme běžet... TEĎ!“

Dvojice se rozběhla zpátky z kopce, kam právě vyšplhali. Když dorazili k úpatí, Gameknight se obrátil doprava a vydal se podél povlovné strže, díky čemuž se držel mimo dohled.

„Co to děláš?“ zeptal se Řemeslník. „Musíme běžet od nich, ne takhle bokem.“

„Ne, potřebujeme běžet tam, kde nás nebudou čekat, a to je tímhle směrem. Tak už pojd.“

Řemeslník zamručel a následoval ho, přičemž běžel tak rychle, jak ho dokázaly jeho malé nohy nést. Gameknight, který si razil klikatou cestu podél mělké strže, vedl svého přítele pryč od pavouků, a zůstával tak mimo dohled, jak dlouho to bylo možné. Zatímco běželi, vrhali za sebe pohledy po chlupatých černých stvůrách, zda se nakonec neobjeví za nimi. Zůstat takto schovaní je určitě na chvíli zmate, ale jakmile budou spatřeni, začne jim hořet za patami. Po několika minutách strž skončila a oni museli vylézt na další kopec. Když dorazili na vrchol, Gameknight se ohlédl přes rameno.

Ach, to ne.

Pavouci mířili přímo k nim a zkracovali vzdálenost. Nyní byly stvůry možná 70 kvádrů za nimi a blížily se. Pavouci byli v Minecraftu rychlejší než lidé, a nakonec je dvě stvůry doženou.

„BĚŽ!“ zakřičel Gameknight, když se dal do sprintu.

S vypětím všech sil pádil planinami, běžel přímo čarou pryč od obou příšer. Rychle se podíval za sebe a uviděl, že dvě stvůry míří přímo na ně, jejich mnohočetné oči jasně svítily. Bylo slyšet vzrušené klapavé zvuky, jak pavouci zkracovali vzdálenost, jejich zubaté chřtány o sebe skřípěly v očekávání.

„Držíš se?“ zeptal se Gameknight svého společníka.

„Jo, jen nevím jistě, jak dlouho tohle vydržím.“

Když se znovu ohlédl po pavoucích, viděl Gameknight, že jsou jen 50 kvádrů od nich. Slunce se odráželo od jednoho z jejich pařátů, který díky tomu z dálky zářil. Vyvolalo to vzpomínky na jeho sen – na všechny ty pavoučí drápy, které se k němu natahují z mlhy. Zachvěl se a pokračoval v běhu.

Když vyběhli na malý kopec, začali sestupovat do úzkého údolíčka a na jeho dně bylo něco, co zoufale potřebovali – strom.

„Řemeslníku, strom.“

„Vidím ho,“ odpovědělo mladé NPCččko. „Co chceš dělat?“

„Musíme ti uvolnit ruce, jinak nemáme šanci porazit tyhle dvě stvůry. Připrav se.“

Když dospěli ke stromu, Gameknight vytáhl krumpáč a začal sekát do dřevěného kmene. Po čtyřech úderech odlétl kus stromu a kvádr dřeva mu skočil do inventáře. Čtyři další údery a objevil se další kvádr. Zahodil krumpáč a rychle začal stavět. Z kvádrů dřeva udělal dřevěná prkna a z těch utvořil pracovní stůlek. Pracovní stůlek položil na zem a podíval se na kopec; žádní pavouci tam nebyli... zatím, ale cítil, jak se blíží a požírají jeho odvahu.

Pokynul Řemeslníkovi, aby přišel blíž, a NPCččko přistoupilo ke stolku. Jeho paže byly stále spojené na hrudi, ruce měl schované v rukávech. Takto byli vesničané navrženi, kromě toho, kdy stavěli věci – vyráběli, jak se to nazývalo v Minecraftu. Pouze vesnický řemeslník měl ruce volné, a zde na tomto serveru neměl Řemeslník žádnou vesnici; byl NPCčkem jako kdokoliv jiný.

Když byl dostatečně blízko, jeho ruce se náhle oddělily a on začal vyrábět, jeho ruce se staly šmouhou tvořivosti a účelnosti. Zatímco vyráběl, Gameknight třískl do pracovního stolku krumpáčem a rozdrtil jej. Hranatý stůlek se pod ranami roztříštil, třísky se rozlétly do všech směrů, ale Řemeslníkovy ruce zůstaly volné. Bylo to něco, co se naučil na minulém serveru; roztříštit stůlek, zatímco NPCččko stále vyrábí, čímž jeho ruce zůstanou oddělené a schopné dělat různé věci, například svírat jílec meče. Bylo to tajemství, které umožnilo Gameknightovi a Řemeslníkovi

na minulém serveru porazit moby, a on si byl jistý, že to bude klíčové i na tomto serveru.

„Rychle, dej mi to dřevo,“ řekl Řemeslník, zatímco začal vyrábět.

Gameknight hodil svému příteli trochu dřeva, pak se zadíval na kopec; cítil, že se pavouci blíží. Myslí mu projely další obrazy zahnutých drápů pronikajících mu do těla a Gameknighta z toho začala svrbět kůže.

Musím se odsud dostat, pomyslel si. Musím vypadnout.

„Vyrobuji meč,“ řekl Řemeslník. „Bude to hotové během minutky, pak můžu...“

Řemeslník se na chvíli odmlčel, neboť sledoval Gameknighta, jak vybíhá po kopci zpět nahoru.

„Gameknighte, kam to míříš? Běžíš se utkat s pav...“

Řemeslník přestal mluvit, neboť Uživatel-jenž-není-uživatелеm se ohlédl přes rameno na svého přítele, mysl mu zachvacovaly strach a panika. Vzpomínka na všechny ty pavouky, kteří na něj na minulém serveru zaútočili, jak po něm sekaly jejich černé zahnuté drápy, zářivé tesáky natahující se k němu, aby se mu zaryly do masa... bylo to, jako by se všechno odehrávalo znova. A nyní tu byli dva další, aby dokončili svou práci.

Musím odsud zmizet... už se blíží... už se blíží.

Gameknight vyběhl na kopec a zastavil se. Viděl, jak se pavouci rychle přibližují, nyní možná pouhých dvacet kvádrů od něj. Obrátil se doleva a rozběhl se pryč od smrtících pavouků. Chtěl se podívat zpět na svého přítele, ale stud a pocit viny jej přiměly dívat se rovně.

Hrozně se bojím; nejsem pro něj žádnou pomocí. Budu mu jen překážet a pravděpodobně věci jen zhorším. Slova zněla dutě Gameknightovi v hlavě a i v jeho duši, ale pokračoval v běhu.

Zatímco utíkal, stále za sebou slyšel smrtící cvakavé zvuky. V běhu otočil hlavu a uviděl, jak ho oba pavouci sledují a rychle se blíží. Nyní za ním byli pouhých deset kvádrů. Viděl, jak jim jasně svítí jejich mnohočetné rozzlobené oči.

Žilami mu projel strach jako nějaký blesk a vybudil všechny jeho nervy.

Honí mě oba dva... ach ne! pomyslel si. Alespoň Řemeslník bude v bezpečí... snad.

Když se ohlédl přes rameno, spatřil jejich ostrá kusadla, jak cvakají o sebe v očekávání příštího jídla... jeho. Z vědomí, že se za chvíli bude muset otočit a bojovat, se roztrásl strachem.

Za nejrychlejšího sprintu, který byl schopen vyvinout, Gameknight vrhl opět rychlý pohled přes rameno. Viděl, že pavouci běží bok po boku. Kdyby se otočil, aby s nimi bojoval, musel by se postavit oběma najednou. To nemohl přežít. Takže místo toho vystřelil doleva, čímž umožnil pavoukům zkrátit vzdálenost, ale také je přinutil stanout v přímé linii, hezky za sebou. Obrátil se, jedním plynulým pohybem vytáhl meč, a zatímco jej držel před sebou, čekal, až k němu dorazí první pavouk.

Když byl na dosah, zastavil se a nechal, ať setrvačnost doveče pavouka do jeho blízkosti. Máchnul dřevěným mečem. Dva rychlé zásahy zavibrovaly čepelí a pavouk zasvítit rudě, barvou zranění. Za běhu pozpátku se Gameknight vyhnul černému zahnutému drápu. Zasvištěl mu kolem ucha... To bylo těsné! Znovu máchnul a zasáhl přední nohu, pak se vrhl po jeho hlavě. Zasadil silný úder a tvor se opět rozsvítit červeně. Ale tentokrát následoval útočný skok. Gameknightovi vystřelila bolest v boku, jak pavoučí dráp tnul do živého. Volnou rukou si sáhl na bok, ale žádnou krev neobjevil, pouze roztrženou košili. Tak

to v Minecraftu chodilo – žádná krev ani vnitřnosti, pouze zranění v podobě HPéček.

Zatřásl hlavou v pokusu odehnat ozvěny bolesti a dále běžel pozpátku, přičemž při každé příležitosti sekal po pavoukovi. Tvor zasazoval další zničující údery... další záblesky bolesti... další HPéčka pryč.

Tuhle bitvu prohrával.

Pavouk znovu vyrazil. Gameknight tentokrát vyskočil přímo vzhůru, díky čemuž pavoučí útok minul cíl. Dopadl rovnou na bestii. Začal sekat mečem směrem dolů a stvůru zabil právě ve chvíli, kdy druhý pavouk dorazil a zasáhl jej do zad. První tvor zmizel s hlasitým puknutím a zanechal za sebou kus pavoučí sítě a tři svítící kuličky zkušenostních XPéček. Kuličky XPéček vpluly do jeho inventáře, zatímco se otočil, aby čelil druhému nepříteli. Věděl, že nemá dostatek zdraví, aby mohl bojovat s tímto posledním pavoukem, ale jestli má umřít, pak alespoň zemře v boji, a ne jako zbabělec.

„No tak, ty osminohá stvůro... chceš si zatančit... tak si pro mě pojd,“ zakřičel.

Právě ve chvíli, kdy se stvůra chystala zaútočit, se vzduchem rozlehl bojový pokřik.

„ZA MINECRAFT!“

Byl to Řemeslník.

Pavouk zasvítíl červeně, pak znova a znova, jak na něj Řemeslník zezadu útočil. Tvor se obrátil čelem k malému NPCéčku, ale jak se otáčel, Gameknight přikročil a zaútočil, zasazoval rozhodující údery jeden za druhým. Stvůra se otočila zpátky, aby čelila Uživateli-jenž-není-uživatелеm. Řemeslník zaútočil, pak Gameknight, pak Řemeslník – dokud HPéčka stvůry nespadla

na nulu a chlupatá bestie nezmizela a nezanechala po sobě další pavoučí síť a kuličky zářících XPéček.

„Zvládnuls to,“ vyhrkl Řemeslník. „To byla skvělá myšlenka, odlákat je pryč, abych měl čas zhotovit meč. Byl jsi velmi statečný.“

Statečný, to je teda vtíp, pomyslel si pro sebe Gameknight. Já jsem jenom posera, prázdná schránka... nejsem nic. Jak mám zachránit tenhle server... nebo Minecraft, když nejsem ani dost odvážný postavit se dvěma pavoukům... jsem k uzoufání.

Mladé NPCéčko ho poplácalo po rameni, jeho moudré oči byly naplněny obdivem.

„UŽIVATEL-JENŽ-NENÍ-UŽIVATELEM JE TADY!“ vykřikl Řemeslník z plných plic. „SLYŠÍTE TO, PŘÍŠERY?“

NPCéčkova slova se nesla krajinou, mírně zvlněné kopce je nechávaly proplout nezadrženě dál, ale pak se zprava vrátila ozvěna.

„Slyšels to?“ zeptal se Řemeslník. „Ozvěna. Co ji mohlo způsobit?“

„Pojďme to zjistit.“

Dvojice vyběhla na malý kopec před nimi, aby odhalila zdroj ozvěny, a z toho, co našli, pocítili vděčnost. Byla to jejich záchrana – vesnice, něco, po čem pátrali uplynulých několik týdnů. Ale i tato vesnice měla kolem sebe nádech smrti: domy byly rozmetány výbuchy creeperů, dveře rozlámány pěstmi zombíků. Bylo to stejné jako v posledních třech vesnicích, na které narazili; prázdné, poničené vesnice. Po krajině byly rozesety obrovské krátery, místa, kde creeperové nechali sami sebe vybuchnout a jejich explozivní konec s sebou vzal tolik nevinných duší, kolik jen bylo možné. V těch několika zdech, které stále ještě stály, byly vidět uvězněné šípky, mnoho z nich bylo také zaklesnuto v zemi, jako by vyrůstaly z malých semínek. Kostlivčí lukostřelci si zde

zchladili svou pomstychtivost na žijících obyvatelích. Nikdo z nich tento nápor nemohl přežít. Pro oči to byla děsivá scéna, ale horší než ta zkáza byl zvuk – nebo jeho nepřítomnost; nic tu totiž neznělo. Naprosté ticho. V této vesnici nebyla jediná živá bytost. Gameknight poklesl na duchu a záblesk vzrušení v něm vystřídala panika a strach.

„Je jasné, že už to začalo... válka,“ řekl vážně.

Řemeslník si povzdechl. „Vypadá to tak.“

S mečem pevně sevřeným ve své hranaté ruce se Gameknight vydal do vesnice.

Přeživší

Pomalů se blížili k vesnici. Zkáza byla všude: budovy byly rozmetány, dveře roztrženy a domy vypáleny do základů. Vesnice byla naprosto zdevastovaná. Po celé vesnici se ve vzduchu svíjely temné úponky kouře od stále hořících ohňů. Gameknight cítil horko od začernalých fleků na zemi, kde kdysi stály domy, zuhelnatělá zem vypadala jaksí nemocně a nakaženě. Zastavil se a podíval se na svého přítele.

„K tomu muselo dojít před krátkou dobou,“ řekl Gameknight, jeho hlas se stále chvěl strachem. „Podívej, některá místa pořád doutnají.“

Řemeslník jen něco zamručel v odpověď, zatímco svýma modrýma očima prozkoumával škody.

„Nemám z toho dobrý pocit,“ řeklo mladé NPCčko. Rozhlédlo se po zničené vesnici a povzdechlo si. „Musíme najít nějakou pomoc, jinak tu neuspějeme.“

„My uspějeme,“ řekl Gameknight a snažil se znít sebevědomě, ačkoliv strach v jeho hlase jej zradil. „Vzpomeň si, že lidi na posledním serveru jsme zachránili. Měli bychom je zvládnout zachránit i na tomhle.“

„My jsme je nezachránili, Gameknighte, zatím ne. Jen jsme věci oddálili.“ Řemeslník obešel kráter v zemi. Střed díry ještě čadil horkem. „Cítím, že Zdroj je hned za touhle serverovou úrovní. Jestli je nezastavíme zde, pak budou všichni v nebezpečí, dokonce i moji přátelé a rodina v mé vesnici.“

A moji také, pomyslel si Gameknight.

„Musíme zastavit příšery tady, na tomto serveru, jinak je vše ztraceno,“ řekl Řemeslník. „Je to moje odpovědnost.“

„Je to *naše* odpovědnost,“ řekl Gameknight ve snaze zmírnit napětí svého přítele.

Na Řemeslníkově tváři viděl vyryté ustarané vrásky, jeho spojené obočí bylo zkrabacené a napjaté, a začal si o svého přítele dělat starosti.

Nebude ta tíha zodpovědnosti na Řemeslníka až příliš velké sousto? pomyslel si Gameknight. Stejně jako je pro mě? Ne, Řemeslník je silný a sebevědomý. Chová se jako dospělý, i když na tomhle serveru vypadá jako malý kluk. On ten tlak zvládne. Dokáže to... ale dokážu to já?

Gameknight si povzdechl, pevně sevřel svůj meč a pokračoval v chůzi. Se znepokojením nahlížel do stínů a ztemnělých budov. Z nitra po něm chňapaly čelisti strachu. S mírným chvěním se přesunul k jednomu domu, který byl částečně zničený, a sesbíral trochu dřevěných a kamenných kvádrů, které pluly nad zemí, pak rychle zhotovil nový pracovní stůl a několik nových kamenných nástrojů.

S úlevným výdechem podal svému příteli kamenný meč, spolu s ostatními kamennými nástroji: krumpáčem, lopatou a sekerou... teď byli opravdovou dvojicí.

„Jak se cítíš?“ zeptal se.

„Lépe,“ odpověděl Řemeslník, když máchnul kamenným mečem ve vzduchu. „Zdá se, že se v těchto dnech cítím bezpečněji, když mám v ruce pořádný meč... bohužel.“

Gameknight hodil svůj dřevěný meč na zem a vytáhl nový kamenný meč, který právě vytvořil. Rozhlédl se po vesnici

a pronikavým pohledem prozkoumal oblast. Téměř dokázal slyšet výkřiky hrůzy vesničanů, když byla jejich vesnice pleněna; pocity paniky a strachu o milované osoby se stále vznášely kolem shluků poničených budov. Gameknight nějakým způsobem cítil tu hrůzu a beznadějně zoufalství, které protékaly vesnicí. Ale na té zkáze bylo něco zvláštního. Ne všechny budovy byly zničené. Ve skutečnosti zůstalo několik z nich zcela nedotčeno. Řemeslník ukázal pomocí svého nového meče k několika takto netknutým budovám.

V Gameknightovi by tato záležitost probudila zvědavost, kdyby nebyl tak vyděšený.

„Pojď za mnou,“ nakázal Řemeslník. „Kryj nám záda.“

Gameknight polkl, strach mu ohryzával smysly, pak se vydal za malým chlapcem, zatímco očima těkal přes ramena, jak pátral po nebezpečí.

Rychle procházeli vesnicí; začali u okrajových budov, pak se postupně přesouvali dovnitř, směrem k centru. Dřevěné domky na okraji vesnice byly kompletně zničené, z některých zbyly pouhé krátery v zemi, s kostkami dřeva, kamene a hlíny plujícími na místě, kde kdysi budovy stály. Když to obešli k druhé straně města, byli v šoku z toho, co našli.

„Podívej se na tohle, Řemeslníku. Domy v téhle části vesnice jsou zcela nedotčené,“ řekl Gameknight a jeho strach na chvíli vystřídala zvědavost, zatímco nakukoval do oken a otevřených dveří.

„Vypadá to, jako by stvůry do téhle části vůbec nepřišly,“ řekl tiše Řemeslník, spíš k sobě než ke svému společníkovi. „Proč by to dělaly?“

„Možná byly zahnány pryč?“

„Ne,“ odpověděl Řemeslník. „Není tu ani stopa po boji, jenom výbuchy po creeperech a rozlámané dveře od zombíků... a jenom jedna půlka vesnice... proč?“

Řemeslník vstoupil do několika domů, zatímco Gameknight zůstal venku na stráži, a rozhlížel se po čemkoliv, co by jim pomohlo, obzvláště po jídle. Prohledávali budovu za budovou, zatímco se sunuli vesnicí, ale nenašli nic kromě prázdných příbytků. Gameknight si s každým opuštěným domem dělal čím dál větší starosti.

„Kam myslíš, že ti vesničani odešli?“ zeptal se, přičemž jeho strach trochu opadl.

„Nemyslím si, že je zabili,“ vykřikl Řemeslník ze zadní místnosti dalšího opuštěného domu. „Museli někam jít... ale kam?“

Gameknight si vzpomněl na svou první cestu do Řemeslníkovy vesnice poté, co byl vtažen do hry. Vesnice byla plná NPCček... života... a stejně tak i plná monster. Tamta bitva byla jedna z mnoha; jeho první zkouška ohněm. A dalšího dne jej vzal Starosta, aby se hluboko pod zemí setkal s Řemeslníkem v...

„Já vím... musíme pod zem, do řemeslnické komnaty.“

„No ovšem, řemeslnická komnata,“ řekl Řemeslník, když vyšel ze dveří na sluneční světlo.

Každá vesnice měla velkou komnatu vybudovanou hluboko pod zemí, kde se vyrábělo všechno pro Minecraft, skrytou před uživateli a monstry. Na řemeslnickou komnatu bývala napojena komplexní železniční síť, po které jezdily důlní vozíky převážející vyrobené předměty napříč digitálním světem. Toto představovalo pro vesničany jediné bezpečné místo.

Zamířili směrem do středu vesnice a znovu přešli z panenky nedotčené oblasti do zdevastované části vesnice. Stály tu

pozůstatky zdí, které stále čadily a vyznačovaly obrysy domů. Po dřevech se táhly spálené stopy.

Co mohlo tyhle zdi spálit? pomyslel si Gameknight. *Creepeři věci nepálí... ti je jen vyhazují do vzduchu.*

Ta otázka užírala Uživatele-jenž-není-uživitelem víc a víc. Zdálo se to důležité, ale on byl ztracen v oblaku strachu, který zaplňoval jeho mysl. Z několika stále hořících budov vanul kouř; jejich vnitřky byly pozřeny plamenem. Horko z těchto ohnivých trosek dotíralo na dvojici, zatímco kolem nich procházela, a vytvářelo malé, hranaté krůpěje potu, které jim rašily na obličejí. Jak se pohybovali vesnicí, štiplavý kouř z hořících budov dráždil Gameknighta vzadu v hrdle a nutil ho do kašle. Na celou vesnici vrhal šedý, mlžný příkrov a barvil vše do matného a špinavého odstínu.

Ve středu každé vesnice vždycky stála vysoká kamenná budova, která se tyčila vysoko nad střechami ostatních staveb. Na jejím vrcholku byl obvykle umístěn strážce, který hlídkoval kvůli monstrům. Z dálky stále viděli tuto budovu vysoko se vypínat, ale jak se blížili, Gameknight si všiml, že kusy představující kamenné chrlice chyběly. Když proběhli kolem rozbouřených a kouřících budov, společně s Řemeslníkem si to namířili k oné stavbě. Přeskákali hromady sutin a vyhnuli se kráterům, oči namířené vzhůru, soustředěné na pozůstatky vysoké stavby, která stále držela osamělou hlídku.

Když k ní dorazili, byli šokováni tím, co našli. Velký kus budovy byl kompletně pryč, základy a strana roztrhána, jako by se do věže zakousla nějaká obří stvůra a zanechala v jejím boku masivní, zející ránu.

Postupovali obezřetně, Řemeslník šel v čele a Gameknight jej následoval v těsném závěsu. Zamířili nejdřív do menší místnosti

přiléhající k věži, a rozhlédli se po pozůstatcích zdi. Vstup do místnosti byl rozmetán, bok stavby se stal očividně obětí výbuchu creepera. Museli mít rozkázáno rozmetat tuto stavbu, aby se dovnitř mohli dostat mobové.

Když dvojice přeskákala přes zbořenou zeď, zjistila, že místnost je částečně zničená a jedna stěna téměř chybí. Vzdálená stěna byla stále pevná a dřevěné dveře vedoucí do vedlejší místnosti zůstaly nedotčené, ale byly otevřené. Když se probrali sutinami, sebrali dřevo a kamení, které přidali do svého inventáře. Jakmile sesbírali dřevěné kvádry, hezky jeden po druhém, Gameknight byl překvapen, protože našel zlatý meč – nebo máslový meč, jak jej někteří členové komunity Minecraftu nazývali – pohřbený v ruinách. Jeho ostrá hrana se leskla v jasném slunečním světle a zlatá čepel se mihotala pronikavou modrou září. Měl na sobě nějaký druh očarování; uvnitř meče byla uzamknuta magická síla.

„Řemeslníku, pojď se na tohle podívat,“ řekl.

Mladé NPCčko k němu rychle přispěchalo a podívalo se dolů na zářící zbraň. Jemně se houpala nad rozlámanou podlahou, čepel téměř svítila, jak pruhy světla pronikaly dírou ve stěně a odrážely se od její hrany.

„Myslíš, že to tu nechal nějaký uživatel?“ zeptal se Gameknight.

„Pochybuju. Na tomhle serveru jsme zatím žádného uživatele nepotkali.“

„Tak jak se teda ocitl tady?“

Gameknight se napřáhl a sebral očarovanou zlatou zbraň, přičemž svůj meč vrátil zpět do inventáře. Tento nový meč vydával jemný hvizd, když s ním Gameknight máchnul ve vzduchu, jeho jako břitva ostrá hrana projela prostorem s průraznou účinností. Zajímalo ho, kolik životů tento meč vzal, kolik rodin zahubil,

kolik nadějí a snů zmařil. Gameknight se z této myšlenky zachvěl a doufal, že uživatel, který tuto zbraň vytvořil, byl dobré duše, ne – jako býval on sám – škodič. V minulosti hrával Minecraft jako kybergrázl, který využíval svou znalost a řadu klíčků a cheatů, aby získal zbraně a položky, které by mu poskytly daleko větší sílu, než měli ti okolo. Poté tyto předměty použil jako výhodu proti ostatním a zabíjel je kvůli *jejich* inventářům nebo jen tak, pro zábavu. Hrál tu hru na úkor ostatních, místo aby hrál s nimi, na minulém serveru ale pochopil bolestné následky těchto činů. Přestože mu to chvíli trvalo, Gameknight pochopil skutečný význam sebeobětování se, čehož se mu dostalo Řemeslníkovou smrtí. Nakonec se naučil, co znamená nesobecky udělat něco pro někoho jiného. Odvrátil oči od lesklé čepele a podíval se na Řemeslníka.

„Nejsem si jistý, jak se sem dostal,“ řeklo NPCčko. „Ale měli bychom si ho nechat pro případ, že přijde k užítku později nám.“

Gameknight přikývl.

„Pojď, zkontrolujeme druhou stranu věže,“ řekl Řemeslník, když prošel otevřenými dveřmi, které vedly do prostorů věže, a před sebou držel kamenný meč. Gameknight šel těsně za ním se zlatým mečem ve střehu, v žilách mu pulsovala úzkost.

Přestože již věděli, že věž je poničená, oba přátelé byli i tak šokováni tím, co uviděli. Základna věže byla vyhozená do povětří, žebříky, které vedly vzhůru do vyšších pater, nyní ležely na zemi. Strop byl kompletně zničený, díky čemuž byla střecha věže viditelná ze samotného přízemí, a malými dírami prosvítaly kousky modré oblohy. Gameknight věděl z minulého serveru, že věžní místnost také zakrývala dlouhý, vertikální tunel, jenž vedl do řemeslnické komnaty hluboko pod zemí. Obvykle byla skrytá pod podlahou z dlažebních kostek, ale nyní byla jasně

viditelná, neboť podlaha byla zcela rozmetána. Místo tunelu označovala zející díra. Vypadalo to jako hnisající rána v těle Minecraftu. Narychlo zbudované schody byly vytesány do boku díry, dokud se hranaté schodiště nenapojilo na žebřík, jenž klesal do hlubin.

„Pojď, musíme sestoupit dolů a zjistit, jestli jsou všichni v pořádku!“ zvolal Řemeslník, zatímco se rozběhl vpřed a bral dva schody naráz.

„Ale nevíme, co tam dole je,“ varoval Gameknight a udělal krok zpět. Strach se mu jako had pomalu ovíjel kolem posledních zbytků odvahy, připraven ho zcela uštknout.

Řemeslník se zastavil a otočil, aby se podíval na svého přítele.

„Tam dole můžou být lidi, co potřebují naši pomoc.“

„Nebo horda příšer,“ odušil Gameknight.

„Musíme pomoci těm, co jsou v nouzi, a nesmíme otálet. Tak už pojď.“

Gameknight zůstal potichu, jeho pohled pomalu klesal k zemi, mysl mu opanovával strach.

„Co se stalo s mým kamarádem? Pořád máš své jméno, co ti pluje nad hlavou, ale žádné stříbrné vlákno, které by tě spojovalo se serverem. Jsi součástí našeho světa a zároveň součástí fyzického světa, jsi ten, koho vyvolilo Proctví. Jsi Uživatel-jenž-není-uživatелеm, zachránce minulého serveru, a brzo snad zachránce tohoto serveru. Ale nemůžeš nás zachránit, pokud se do toho nedáš, pokud se nebudeš snažit. No tak, budou tam lidé v nouzi, lidé, kteří potřebují vědět, že Uživatel-jenž-není-uživatелеm konečně dorazil. Je na čase, aby ses stal tím, kým se máš stát.“

Gameknightova hlava klesla ještě níže a tělem mu probíhaly pocity zbabělého studu.

„Já... ach...“

„Nechápu, co se děje,“ odsekl Řemeslník. „Ale já tam dolů jdu, s tebou nebo bez tebe.“ Otočil se a rozběhl se po schodech dolů, pak vlezl na žebřík a začal sestupovat šachtou, která vedla rovně hluboko pod zem.

Co to dělám? pomyslel si Gameknight. Nemůžu ho jen tak nechat jít samotného... ale...

Tolik se bál.

Když se rozhlédl, všiml si, že se nyní ocitl úplně sám a slunce zrovna spělo k obzoru. Noc se rychle blížila. Jak sledoval Řemeslníkovy pískově blondaté vlasy mizející do temného tunelu, začal se Gameknight cítit poprvé od doby, co potkal Řemeslníka, naprosto osaměle. Rozhlédl se po napůl zničené vesnici a představil si příšery, jak povstávají z ruin, aby na něj zaútočily. Byl schopen se ubránit, než se Řemeslník vrátí? A vrátí se vůbec? Pak ho zaplavily děsivé představy hord zombíků čekajících hluboko pod zemí, jak se jejich temné pařáty natahují po jeho příteli. Musí mu pomoci – musí být Řemeslníkovi po boku pro případ, že se objeví nebezpečí!

Nenechám tě jít tam dolů samotného!

Pevně sevřel meč a vydal se kupředu, jeden nejistý krůček za druhým. S povzdechem se konečně vnořil do jámy a vydal se do temnoty za svým přítelem.

Seběhl po schodech a rychle objevil žebřík, po kterém začal sestupovat dolů. Všechny pochodně, které normálně lemovaly strmou šachtu, byly odstraněny a temnota schovávala všechny myslitelné příšery a tvory, kteří se natahovali a živili se na jeho všudypřítomném strachu. Pomocí pohybu rukou, jednu příčli za druhou, sestupoval rychle po žebříku dolů, přičemž si vytvořil

rytmus, který ho udržoval v pohybu navzdory strachu, který se mu zakusoval do okrajů mysli.

Náhle se hluboko pod ním rozžalo světlo. Byla to zář pochodně na konci žebříku; byl to Řemeslník. Gameknight zrychlil a řítil se temným tunelem ve snaze dosáhnout svého přítele. Za pár minut dospěl na konec žebříku a byl rád, že ucítil pod nohama opět pevnou zem. Ale dokázal vycítit, že není sám.

„Takže ses přece jen rozhodl jít taky,“ pronesl hlas ze tmy.

„Jo, chtěl jsem přijít na pomoc,“ zalhal Gameknight.

„Věděl jsem, že Uživatel-jenž-není-uživatelem nedokáže odolat příležitosti pomoci lidem v nouzi, pomoci Minecraftu,“ řekl Řemeslník a vyšel ze stínů do světla pochodně.

„No, tak vyražme. Pojdme najít tvé vesničany a zjistit, co se to tu stalo. Veď nás.“

Řemeslník přikývl, pak vytáhl meč a zamířil podélným tunelem, který se napojoval na ten vertikální, kterým právě přilezli. Chodbu zahalovala tma a po Gameknightovi se důsledkem jeho představitosti natahovaly další fiktivní stvůry. Šel těsně za Řemeslníkem, očima se snažil proniknout skrz stíny, ale bez úspěchu. Sevřel svůj meč tak pevně, že ho bolely prsty, ale z nějakého důvodu se mu zdálo, že bolest zapuzuje přízračné stvůry, které se mu schovávaly uvnitř mysli. Svůj strach držel na uzdě... prozatím.

Rychle prošli tunelem, posledních třicet kvádrů proběhli sprintem, načež uviděli konec ozářené pochodněmi. Když vstoupili do následující osvětlené komnaty, Gameknight povolil stisk na svém meči a přehodil si jej do levé ruky, přičemž pravou několikrát ohnul, aby do ní a do svých prstů dostal krev. Komnata byla totožná s tou, ve které se poprvé setkal s Řemeslníkem. Byla to velká, okrouhlá místnost bez jakýchkoliv rysů – žádný nábytek

či dekorace, jen kamenné zdi posázené pochodněmi. Ale vzdálený konec této komnaty se koupal v temnotě, pochodně byly pryč. Vzpomněl si, že kdysi, na minulém serveru, poprvé procházel podobnou komnatou a byl překvapen, co viděl. Bude to zde stejné? Uvidí jeskyni plnou NPCček, která vyrábějí předměty, které Minecraft potřeboval?

Nebo bude místnost zaplněná davem minecraftových příšer připravených ho roztrhat na kousky?

Burácel v něm strach a naplňoval jej hrůzou, ale věděl, že musí jít dál. Nemohl se otočit, aniž by neztratil úctu svého přítele – svého jediného přítele – takže sunul jednu nohu přes druhou, zatímco následoval Řemeslníka komnatou.

Pomalým pohybem dorazila dvojice k opačnému konci komnaty, meče pevně sevřené v dlaních. Kde se kdysi nacházely železné dveře a tlustá zeď z kamenných kostek, tam nyní byly pouze sutiny. Zeď i dveře byly naprosto zničené a jejich pozůstatky pluly těsně nad zemí. Gameknight viděl, že kamenné stěny jsou sežehlé, jako by byly vystaveny nějakému hroznému žáru.

„Creepři?“ zeptal se Řemeslník, a to slovo znělo, jako by měl na jazyku jed.

„To si nemyslím. Proč by šli sem dolů? Mimoto, nenechali by za sebou žádné stopy po spáleninách... muselo to být něco jiného... něco z...“ Zachvěl se a nechtěl to slovo vyslovit.

Řemeslník prošel sutinami a vyrazil vpřed, načež vstoupil do řemeslnické komnaty. Gameknight se držel za ním. Na oba se snesla sprška výkřiků vesničanů choulících se na podlaze komnaty.

„Vrací se!“

„Rychle, schovat.“

„Běžte!“